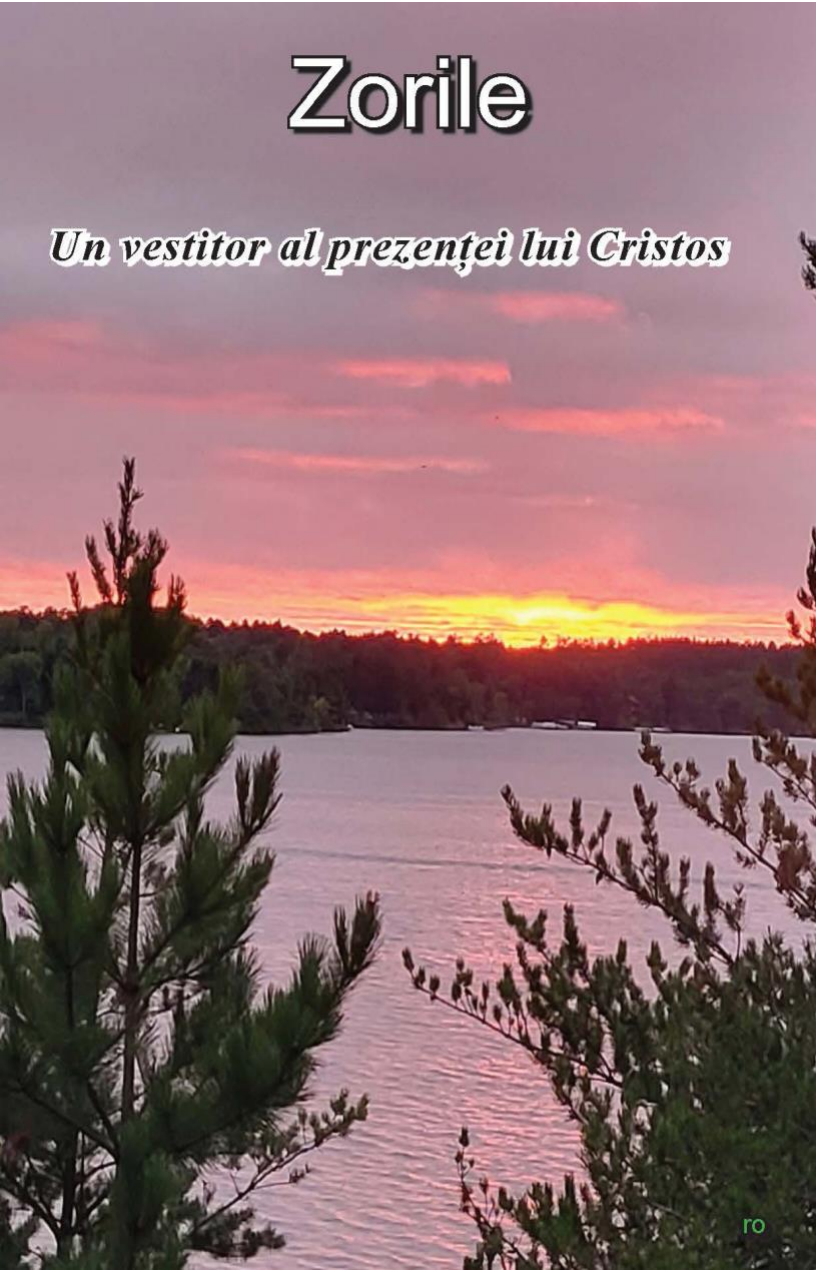

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Septembrie 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU OM, AȘA CUM ESTE PREZENTAT ÎN LEGĂMINTELE SALE	2
STUDII BIBLICE.....	14
DUMNEZEU ÎL ÎNSĂRCINEAZĂ PE IOSUA	14
CELE DOUĂSPREZECE PIETRE DIN IORDAN.....	17
SOARELE SE OPREȘTE	20
RAHAB ASCUNDE ISCOADELE	23
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	26
„AȘA VA FI CUVÂNTUL MEU”.....	26

Urmăriți textul în Biblia voastră!

Planul lui Dumnezeu pentru om, așa cum este arătat în legămintele Sale

***„Taina Domnului este cu cei ce se tem de El; și
El le va arăta legământul Său.”
Psalmii 25:14***

Dumnezeu are un plan pentru om care va duce la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ și care, odată împlinit, va readuce omenirea la Dumnezeu. Dacă am studia Biblia doar pentru a dovedi un crez adoptat în prealabil, nu am găsi niciodată comorile adevărului ascunse în paginile ei. Totuși, dacă efortul nostru sincer este să înțelegem scopurile lui Dumnezeu și dacă abordăm Biblia cu mintea deschisă și cu inima sinceră, vom descoperi planul divin pentru destinul omenirii, revelat clar în paginile ei.

Legămintele lui Dumnezeu oferă o schiță completă a planului Său glorios al veacurilor. Aceste legăminte, așa cum sunt consemnate în Biblie, acoperă întregul parcurs al istoriei umane, de la paradisul pierdut până la paradisul recâștigat. Acest articol discută unele dintre legămintele dintre Dumnezeu și om, așa cum sunt consemnate în Biblie. Înțelegerea acestor legăminte ne va ajuta să apreciem locul nostru în marele program divin pentru mântuirea lumii. Pe măsură ce contemplăm pașii măreți ai Dumnezeului nostru în desfășurarea planului Său pentru om, credința noastră se va întări,

iar speranța noastră pentru Împărăția Sa va deveni mai mare și mai reală.

Legămintele lui Dumnezeu, așa cum sunt consemnate în Biblie, sunt prezentate în diverse moduri. Unele au forma unei promisiuni sau a unui angajament unilateral din partea lui Dumnezeu. Altele sunt structurate ca acorduri sau contracte bilaterale între Dumnezeu și indivizi, națiuni sau întreaga rasă umană. Unele dintre legămintele lui Dumnezeu includ rânduiri stabilite divin, cu răsplăți pentru credincioșie și pedepse pentru necredincioșie. În toate cazurile, însă, legămintele lui Dumnezeu cu creația Sa umană au ca scop final binecuvântarea lor veșnică.

Legământul din Eden

Primul legământ dintre Dumnezeu și om a fost încheiat în Grădina Edenului. Acesta este consemnat în Geneza 2:15-17: „Domnul Dumnezeu l-a așezat pe om în Grădina Edenului ca să o îngrijească și să o păzească. Dar Domnul Dumnezeu l-a avertizat: «Poți mânca în voie din fructul oricărui copac din grădină, cu excepția copacului cunoașterii binelui și răului. Dacă vei mânca din fructul acestuia, vei muri cu siguranță.»”

Viața sau moartea depindeau de respectarea acestui legământ. Acesta cerea ascultare față de legea lui Dumnezeu. Adam a încălcat acest legământ prin neascultarea sa (Geneza 3:6). El și-a pierdut relația de legământ cu Dumnezeu. A fost condamnat la moarte. Biblia spune: „În favoarea Lui este viața.” (Psalmul 30:5). Nimeni nu poate trăi veșnic fără favoarea lui Dumnezeu, deși mulți cred în doctrina eronată a nemuririi inerente. Numai prin

faptul că se află în favoarea lui Dumnezeu omul are viață. Existența veșnică a omului depinde de faptul că se află într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Satana a spus: „Cu siguranță nu veți muri.” (Geneza 3:4). O versiune modernă a acestui lucru ar fi: „Veți părea că muriți, dar sufletul vostru va fi de fapt viu în altă parte.”

Vorbind despre Satana, Isus a spus: „El a fost un ucigaș încă de la început. El a urât întotdeauna adevărul, pentru că în el nu este adevăr. Când minte, acest lucru este în concordanță cu caracterul său; căci el este un mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Pe de altă parte, Dumnezeu i-a spus lui Adam, simplu și clar, care va fi consecința neascultării: „Cu siguranță vei muri.” (Geneza 2:17). Din dovezile care ne înconjoară, reiese că Dumnezeu, nu Satana, spunea adevărul. Cu siguranță, Adam a murit, iar Biblia ne spune că în Adam „toți mor” (Geneza 5:5; 1 Corinteni 15:22). Astfel, cu toții trebuie să luăm o decizie cu privire la cine a spus adevărul în această chestiune de viață și de moarte: Dumnezeu sau Satana.

Este evident că nu numai Adam și-a pierdut comuniunea cu Dumnezeu, ci și toți urmașii săi s-au născut în afara relației de legământ cu El. Este scris: „Prin un singur om a intrat păcatul în lume, iar prin păcat a intrat moartea; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5:12). După păcatul lui Adam, însă, Dumnezeu nu a predat omenirea lui Satana pentru distrugerea ei completă și totală. Acest fapt a fost clarificat pentru prima dată prin afirmația din Geneza 3:15, unde ni se dă asigurarea că sămânța, sau urmașul, femeii va zdrobi capul șarpelui. Aceasta a

reprezentat o rază de speranță pentru primii noștri părinți că, cândva în viitor, va fi posibilă restaurarea relației lor de legământ cu Dumnezeu.

Legământul cu Noe

Următorul legământ încheiat cu omul după izgonirea sa din Eden i-a fost dat lui Noe. Acest legământ oferă o mare asigurare că „cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmul 115:16). Acest legământ este enunțat clar în Geneza 9:11-17: „Da, îmi confirm legământul cu voi. Niciodată apele potopului nu vor mai nimici toate viețuitoarele; niciodată un potop nu va mai distruge pământul. Apoi Dumnezeu a zis: «Vă dau un semn al legământului Meu cu voi și cu toate viețuitoarele, pentru toate generațiile viitoare. Am pus curcubeul Meu în nori. Acesta este semnul legământului Meu cu voi și cu tot pământul. Când voi trimite nori peste pământ, curcubeul va apărea în nori, și Îmi voi aminti de legământul Meu cu voi și cu toate viețuitoarele. Niciodată apele potopului nu vor mai distruge toată viața. Când voi vedea curcubeul în nori, îmi voi aminti legământul veșnic dintre Dumnezeu și fiecare ființă vie de pe pământ. Apoi Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Da, acest curcubeu este semnul legământului pe care îl confirm cu toate ființele de pe pământ.”

În această relatare, Dumnezeu ne spune că curcubeul este semnul că legământul va fi respectat și că pământul nu va mai fi niciodată distrus de un potop. Ne-am putea întreba: de ce a fost ales curcubeul ca semn al garanției legământului lui Dumnezeu? A aprecia acest adevăr simplu înseamnă a ne întări credința. Conform Bibliei, înainte de potop nu plouase niciodată pe pământ. În Geneza 2:5,6 ni se spune: „Domnul Dumnezeu nu

făcuse să plouă pe pământ, ... Dar se ridica un abur de pe pământ și udă toată fața pământului.” Unul dintre motivele pentru care Noe a fost probabil batjocorit, în timp ce construia arca în pregătirea pentru potopul care urma să vină, era faptul că cei care trăiau în acea vreme nu văzuseră niciodată ploaia căzând din nori.

Motivul pentru care nu a plouat înainte de potop este atât științific, cât și scriptural. În Geneza 1:6-10, relatarea a creației ne spune că „firmamentul” a separat două mari mase de apă. Ni se spune că Dumnezeu a numit firmamentul „cer” — adică o întindere a cerului. Apele de sub ceruri se aflau pe pământ și, pe măsură ce a apărut uscatul, ele au fost separate în mari mase de apă numite mări, așa cum le găsim astăzi. Apele de deasupra firmamentului aveau forma unui inel de materie apoasă care înconjura pământul înainte de potop. Nu este ciudat ca planetele să aibă inele care le înconjoară. Saturn are inele alcătuite în mare parte din apă sub formă de gheață. Alte planete au inele alcătuite din alte materiale decât apa. Inelul care înconjura Pământul înainte de potop a fost creat în perioada în care Pământul era pregătit pentru locuirea omului, când căldura intensă a planetei a eliberat, sub formă de vapori, cantități uriașe de umiditate. Această umiditate a înconjurat Pământul ca un vâl. Ea a creat pe Pământ condiții de seră.

Această teorie a creației Pământului este susținută atât de mulți oameni de știință, cât și de erudiți biblici. Mulți s-au întrebat de ce mastodonții și alte animale cu sânge cald au putut trăi în ceea ce este astăzi zona arctică. Condițiile de seră care existau pe

Pământ înainte de potop au făcut ca toate părțile Pământului să fie la fel de locuibile.

În Geneza 7:11,12 găsim relatarea despre ruperea inelului de deasupra pământului, în următoarele cuvinte: „În al șase sute-lea an al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în aceeași zi s-au rupt toate izvoarele adâncului cel mare, și s-au deschis ferestrele cerului. Și ploaia a căzut peste pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.”

„S-au deschis ferestrele cerului.” Apele de deasupra firmamentului au intrat sub influența gravitației pământului și au fost eliberate sub forma unui potop de ploaie. Efectul de seră, în special la poli, s-a încheiat brusc, iar calotele de gheață s-au format. Potopul a venit în împlinirea cuvântului lui Dumnezeu dat lui Noe. Mastodonții și alte animale au fost prinși cu hrană nedigerată complet în stomacuri și intestine. Ele sunt păstrate chiar și până în ziua de azi ca mărturie.

Acum știm de ce Dumnezeu a ales curcubeul ca semn al legământului Său. Dacă ar fi existat ape deasupra firmamentului, Pământul nu s-ar fi putut bucura de razele directe ale soarelui. Este nevoie de razele directe ale soarelui pentru a produce un curcubeu, deoarece curcubeul este reflexia și refracția razelor directe ale soarelui care strălucesc asupra aerului încărcat de umezeală, care descompune lumina în diferite culori prismatice. Existența unui curcubeu vizibil dovedește că nu mai există un inel de ape deasupra pământului. De asemenea, aceasta asigură că nu va mai putea exista niciodată un alt potop care să acopere întregul glob. Dumnezeu a ales curcubeul ca semn al

legământului Său cu omul, deoarece acesta este o garanție absolută că un alt potop de o asemenea amploare este imposibil.

Legămintele cu Avraam și Israel

Dumnezeu a încheiat următorul Său legământ cu Avraam. Acest legământ are impact asupra fiecărei familii de pe pământ. El este exprimat simplu prin următoarele cuvinte: „În tine [în sămânța ta] vor fi binecuvântate toate familiile pământului” (Geneza 12:3; 22:18). Diverse detalii ale acestui legământ i-au fost repetate lui Avraam cu mai multe alte ocazii, precum și fiului său, Isaac, și fiului lui Isaac, Iacov (Geneza 26:4; 28:14). Iată o minunată asigurare pentru toți oamenii, căci legământul prevedea două lucruri: în primul rând, că Avraam va avea o sămânță sau urmași, și, în al doilea rând, că prin sămânța lui Avraam vor veni binecuvântări asupra tuturor familiilor de pe pământ.

La puțin mai mult de patru secole după ce a încheiat legământul cu Avraam, Dumnezeu a încheiat un legământ cu copiii lui Israel, descendenții celor doisprezece fii ai lui Iacov. Acesta este cunoscut sub numele de Legământul Legii. A fost încheiat pe Muntele Sinai. După ce i-au fost date poruncile Legii lui Dumnezeu, poporul lui Israel i s-a spus: „Să păziți, dar, poruncile Mele, ... pe care, dacă le va împlini cineva, va trăi prin ele.” Cu o singură voce, ei au răspuns: „Vom face tot ce a spus Domnul.” (Leviticul 18:5; Romani 10:5; Exodul 19:8). Copiii lui Israel au acceptat termenii Legământului Legii. În acest legământ, ei credeau că au găsit calea către viața veșnică, iar tot ce trebuiau să facă era să respecte termenii acestui legământ.

Dumnezeu a prezentat o imagine a acestor două legăminte — una cu Avraam și cealaltă cu poporul lui Israel — prin soțiile lui Avraam, așa cum este consemnat în Galateni 4:21-28: „Spuneți-mi, voi care doriți să fiți sub Lege, nu ascultați Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din sclava, celălalt din femeia liberă. Dar cel născut din roabă s-a născut după trup, iar cel din femeia liberă – prin promisiune. Aceste lucruri sunt o alegorie: căci acestea sunt cele două legăminte; unul de pe muntele Sinai, care naște spre robie, care este Agar. Căci această Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, d , care se află în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul de sus este liber, acesta fiind mama noastră a tuturor. Căci este scris: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști; izbucnește în strigăte de bucurie, tu, cea care nu ai dureri de naștere; căci cea părăsită are mai mulți copii decât cea care are soț. Acum noi, fraților, așa cum a fost Isaac, suntem copiii promisiunii.”

De ce a fost încheiat Legământul Legii? Acesta a ținut poporul lui Israel în robie. Totuși, niciun iudeu, cu excepția lui Isus, nu l-a respectat vreodată în mod desăvârșit. A fost dincolo de puterile lor. Legământul Legii a fost încheiat din mai multe motive, dar cel principal este cel menționat de Pavel în Galateni 3:24, care spune: „De aceea, Legea a fost învățătorul nostru, ca să ne aducă la Cristos.” Legământul Legii era perfect. Cu toate acestea, niciun iudeu, cu excepția lui Isus, nu a respectat vreodată Legea dată lui Israel. Un om imperfect nu poate respecta o lege perfectă. În mod similar, niciun fiu al lui Adam nu poate respecta Legea perfectă a lui Dumnezeu, deoarece toți sunt „formați în nelegiuire” și zămisliți în păcat (Psalmii 51:5). Toți

sunt imperfecti. Legea pe care poporul evreu o considera a fi pentru viață s-a dovedit a fi pentru moarte. Ea i-a condamnat sub păcat (Romani 7:10; Galateni 3:22). Le-a arătat că erau imperfecti și că Legea perfectă a lui Dumnezeu era dincolo de capacitatea lor.

Legământul Legii a dovedit că oamenii imperfecti, fie ei iudei sau neamuri, nu pot respecta Legea lui Dumnezeu. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, așa și moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5:12). Prin urmare, Legământul Legii a fost, așa cum s-a menționat anterior, un „învățător” care conducea la Cristos ca Mântuitor și Răscumpărător al omenirii. Domnul nostru Isus era „sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoșii ” (Evrei 7:26). El a respectat Legea lui Dumnezeu. Acest lucru a demonstrat perfecțiunea Sa ca om și, prin urmare, a dovedit capacitatea Sa de a muri ca răscumpărare pentru Adam și neamul său.

Legea dreptății lui Dumnezeu cerea ca o viață perfectă să fie dată în schimbul unei vieți perfecte pierdute (Exodul 21:23). Adam a pierdut viața perfectă din cauza păcatului. El a murit, iar întreaga omenire a murit în el. Cristos, un om desăvârșit, a fost ascultător de Legea lui Dumnezeu. El a murit, nu ca păcătos, ci în locul păcătosului, Adam. Învierea lui Cristos prin puterea măreață a lui Dumnezeu ne dă asigurarea că întreaga omenire va trăi în El (Faptele Apostolilor 17:31). „Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa, în Cristos, toți vor fi înviați” și li se va oferi ocazia de a fi restaurați la perfecțiunea umană pierdută în Eden. (1 Corinteni

15:22). Legământul Legii a fost dat pentru a arăta nevoia unui Mântuitor și Răscumpărător. Prin Cristos Isus, întreaga omenire va avea din nou privilegiul vieții și al comuniunii cu Dumnezeu.

Dezvoltarea unei sămânțe

Legământul cu Avraam vorbea despre o „sămânță” prin care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Evenimentele consemnate în Vechiul Testament arată că nici Isaac, nici Iacov nu erau sămânța la care se făcea referire și care putea aduce binecuvântarea întregii omeniri. Noul Testament ne spune că sămânța era Cristos: „Promisiunile au fost făcute lui Avraam și sămânței lui. El nu spune: «și sămânțelor», ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi una singură: «și sămânței tale», care este Cristos.” (Galateni 3:16). Cristos, sămânța lui Avraam, urmează să binecuvânteze toate familiile pământului conform legământului. El, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om și a adus mai aproape împlinirea binecuvântărilor promise. „ ” (Evrei 2:9). Planul lui Dumnezeu nu este întâmplător. El se bazează pe principiile dreptății, înțelepciunii, iubirii și puterii, căci toate atributele lui Dumnezeu se unesc în împlinirea armonioasă a planului Său pentru om.

Când s-a născut Domnul, îngerul a spus: „Nu vă temeți, căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul. Căci astăzi vi s-a născut, în cetatea lui David, un Domn, care este Cristos, Domnul.” Apoi oastea cerească a proclamat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile cele mai înalte și pace pe pământ, bunăvoință față de oameni.” (Luca 2:10, 11, 14). Au trecut aproape două mii de ani de când Cristos a murit pe Golgota,

iar binecuvântările promise încă nu au venit pe pământ. Există un motiv pentru aceasta. El se găsește în legământul care face din Biserica Evangheliei o moștenitoare împreună cu Cristos, ca „sămânță” care va binecuvânta lumea. Acest mare adevăr, trecut cu vederea de mulți, ar trebui să-i încante pe creștini prin perspectiva pe care o aduce: „Toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” Galateni 3:28, 29

Lucrarea veacului prezent, de la Cincizecime încoace, nu a fost convertirea lumii. Lumea nu a fost împăcată cu Dumnezeu. Mai degrabă, acest veac a văzut dezvoltarea „sămânței” lui Avraam, care îi include pe Cristos și pe cei care îi aparțin. Este privilegiul adevăratului creștin de astăzi să „vestim laudele Celui” care ne-a chemat „din întuneric în lumina Sa minunată”. 1 Petru 2:9

Un nou legământ

La timpul potrivit, biserica credincioasă va trăi și va domni împreună cu Cristos o mie de ani (Apocalipsa 20:4, 6). Atunci va începe lucrarea de binecuvântare a tuturor familiilor de pe pământ, în conformitate cu promisiunea lui Dumnezeu. Aceasta va fi lucrarea unui Nou Legământ. Ieremia 31:31-34 și Evrei 8:8-12 prezic acest legământ și rezultatele sale binecuvântate pentru toate familiile pământului: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoașteți pe Domnul!», căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei, zice Domnul; căci

le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor.”

Iată o asigurare că omul va fi readus într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Promisiunea se va împlini, iar Legea lui Dumnezeu va fi pusă din nou în mințile și în inimile oamenilor în timpul acelei domnii de o mie de ani. Toți dușmanii vor fi puși sub picioarele lui Cristos, iar ultimul dușman, Moartea, va fi distrus. (1 Corinteni 15:25, 26). Numai cei care sunt neascultători din voință vor fi nimiciți prin moarte. Faptele Apostolilor 3:23

Toți cei de pe pământ care sunt dispuși și ascultători își vor îndoi genunchii în închinare și fiecare limbă va „mărturisi că Isus Cristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2:11). Ne bucurăm că Dumnezeu are un plan pentru mântuirea omenirii — da, pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului sub Noul Legământ! Acest plan își va atinge culmea în ceea ce apostolul descrie ca „dispensarea plinătății vremurilor”, când Dumnezeu va „aduna totul într-unul singur în Cristos, atât ceea ce este în ceruri, cât și ceea ce este pe pământ; chiar în El”. Efeseni 1:10

Lecția din 6 septembrie

Dumnezeu îl însărcinează pe Iosua

„Robul Meu Moise a murit. Acum, deci, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, spre țara pe care o dau copiilor lui Israel.”
Iosua 1:2

Pasaje biblice selectate
Iosua 1:1-11

Conducerea se schimbă. Moise, cel mai mare conducător din neamul lor pe care l-a cunoscut vreodată Israelul, murise. Odată cu moartea lui, ar fi putut apărea un enorm vid de putere în rândul poporului Israel. Conștient pe deplin de moartea sa iminentă, Moise și-a pus mâinile asupra lui Iosua, făcându-l conducătorul Israelului. (Deuteronomul 34:9). Este posibil ca Iosua să se fi simțit copleșit de asumarea noului său rol. Cum ar fi putut el să fie vreodată un conducător precum Moise? Sfatul inițial al Domnului către el pare să recunoască temerea lui Iosua.

De trei ori, în mesajul inaugural al Domnului către Iosua, tema este repetată cu insistență: „Fii tare și curajos.” Citim: „Fii tare și curajos, căci tu ești cel care va conduce acest popor să stăpânească toată țara pe care le-am jurat strămoșilor lor că le-o voi da. Fii tare și foarte curajos. Ai grijă să ascuți toate poruncile pe care ți le-a dat Moise. Nu te abate de la

ele, nici la dreapta, nici la stânga. Atunci vei avea succes în tot ce vei face. Studiază neîncetat această Carte a Poruncilor . Meditează la ea zi și noapte, ca să te asiguri că vei respecta tot ce este scris în ea. Numai atunci vei prospera și vei avea succes în tot ce vei face. Aceasta este porunca Mea: fii tare și curajos! Nu te teme și nu te descuraja. Căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine oriunde te vei duce.” Iosua 1:6-9

Privind înapoi, ne amintim că însuși Moise a ezitat să-și asume rolul de conducător: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon?” (Exodul 3:11). Din nou, citim: „Atunci Moise a zis Domnului: «O, Doamne, nu mă pricep prea bine la cuvinte. Niciodată nu m-am priceput, și nici acum nu mă pricep, chiar dacă Tu mi-ai vorbit. Mi se leagă limba, iar cuvintele mi se încurcă.” Domnul i-a răspuns: „Du-te acum! Eu voi fi cu tine când vei vorbi și te voi învăța ce să spui.” Dar Moise a implorat din nou: „Doamne, te rog! Trimite pe altcineva.” Atunci Domnul S-a mâniat pe Moise. „Bine”, a spus El. „Ce zici de fratele tău, Aaron, levitul? Știi că el vorbește bine. ... Vorbește-i și pune-i cuvintele în gură. Voi fi cu amândoi când veți vorbi și vă voi îndruma pe amândoi în ceea ce trebuie să faceți. Aaron va fi purtătorul tău de cuvânt în fața poporului. El va fi purtătorul tău de cuvânt, iar tu vei sta în locul lui în fața lui Dumnezeu, spunându-i ce să spună.” Exodul 4:10-16

Domnul i-a dat lui Moise tot ce avea nevoie pentru a-și îndeplini rolul. Domnul va fi cu Iosua pentru a-i satisface toate nevoile. Ca creștini, am ajuns să credem că „Dumnezeu va satisface orice nevoie a voastră, potrivit cu bogăția Sa în slavă, prin Cristos Isus.” (Filipeni 4:19). Ne simțim oare neputincioși să-

L slujim cum se cuvine pe Domnul și cauza Sa? Ne împiedică oare slăbiciunea firii noastre căzute să împlinim voia Lui? Ne amintim de asigurarea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. De aceea , cu multă bucurie mă voi lăuda mai degrabă cu slăbiciunile mele, ca puterea lui Cristos să se odihnească asupra mea.” 2 Corinteni 12:9

Când suntem chemați de Domnul Dumnezeu nostru să slujim cauzei Sale, să nu ne înfricoșăm și să nu ne descurajăm. Să ne amintim cuvintele Domnului adresate lui Iosua: „Fii tare și curajos; ... căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine oriunde te vei duce.”

Douăsprezece pietre din Iordan

„Alegeți dintre popor doisprezece bărbați, câte unul din fiecare trib, și porunciți-le, zicând: Luați de aici douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, din locul unde au stat picioarele preoților. Le veți duce cu voi și le veți lăsa în locul unde veți înnopta în seara aceasta.”
Iosua 4:2,3

Pasaje biblice selectate
Iosua 4:1-24

În sfârșit, Israelul era pe punctul de a intra în Țara Promisă. După ce a îndurat patruzeci de ani de rătăcire prin pustie, impusă de Dumnezeu, poporul putea vedea țara legendară a speranțelor și visurilor chiar dincolo de râul Iordan. Cum puteau traversa râul? Nu exista niciun pod. Nu era niciun feribot care să-i transporte, dar exista o cale de a traversa râul — asigurată de lucrarea miraculoasă a lui Dumnezeu!

Iosua a primit porunca ca preoții care purtau pe umeri Lada Legământului să conducă poporul peste Iordan. Preoții urmau să meargă cu 2.000 de coți înaintea poporului. „Și când tălpile picioarelor preoților care poartă chivotul Domnului, Domnul întregului pământ, se vor odihni în apele Iordanului, apele Iordanului își vor înceta curgerea, iar apele care coboară de sus se vor aduna într-un singur morman. Așa că, atunci când poporul a pornit din Septembrie 2026

corturile sale să treacă Iordanul, cu preoții care purtau Lada Legământului înaintea poporului, și de îndată ce cei care purtau Lada Legământului au ajuns până la Iordan, iar picioarele preoților care purtau Lada Legământului au fost scufundate în marginea apei, ... apele care coborau din amonte s-au oprit și s-au ridicat într-un singur morman foarte departe, la Adam, cetatea care este lângă Zaretan, iar cele care curgeau spre Marea Arabah, Marea Sărată, au fost complet oprite. Iar poporul a trecut vizavi de Ierihon. Preoții care purtau Lada Legământului Domnului stăteau ferm pe pământ uscat în mijlocul Iordanului, iar tot Israelul trecea pe pământ uscat până când tot poporul a terminat de trecut Iordanul.” Iosua 3:13-17

Pentru a marca acest mare eveniment, doisprezece bărbați, câte un reprezentant din fiecare trib, au luat din albia râului douăsprezece pietre ca monument comemorativ. Pietrele au fost așezate în locul primei tabere a lui Israel. Iosua a luat personal pietrele și a ridicat monumentul pentru a comemora această ocazie. A fost o amintire durabilă și importantă a puterii lui Dumnezeu exercitate în favoarea poporului Său. (Iosua 4:4-9). Secole mai târziu, un alt om al lui Dumnezeu a ridicat, de asemenea, un monument comemorativ din piatră. „Atunci Samuel a luat o piatră și a ridicat-o între Mițpa și Șen, și i-a pus numele Ebenezer, zicând: «Până aici ne-a ajutat Domnul.»” (1 Împărați 7:12). Ni se dăruiește și nouă să comemorăm acele evenimente notabile în care Dumnezeu ne-a asigurat cele necesare și ne-a ajutat în viețile noastre ca „Ebenezer-uri”.

Din punct de vedere simbolic, ca creștini putem face ceea ce a făcut Israelul. În vremuri de tulburări

personale sau în momentele în care ne simțim copleșiți de valuri de necazuri, ajutorul Domnului este alături de noi. Promisiunile solide ale lui Dumnezeu ne susțin. Să ridicăm pietrele noastre comemorative personale sau „Ebenezerele” noastre pentru a ne aminti de credincioșia Lui.

Soarele stă pe loc

„Și n-a mai fost o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, în care Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul a luptat pentru Israel.”

Iosua 10:14

Pasaje biblice selectate

Iosua 10:1-15

Ziua remarcabilă descrisă în lecția noastră a fost subiectul multor uimiri și dezbateri. Iosua și oastea lui Israel au venit să-și apere noul lor aliat, gabaoniții. Agresorii erau cei cinci regi ai amoritilor. Aceștia se alăturaseră într-o cauză comună pentru a distruge Gabaonul. Se pare că s-au gândit: „Ce se va întâmpla dacă Gabaonul se alătură puterii lui Israel pentru a ne învinge?” Calculul lor greșit s-a transformat în nebulie și înfrângere.

„Oamenii din Gabaon au trimis soli la Iosua, în tabăra de la Ghilgal, zicând: «Nu-ți părăsi pe robii tăi; vino repede la noi, salvează-ne și ajută-ne, căci toți împărații amoritilor... s-au adunat împotriva noastră.» Atunci Iosua a pornit din Ghilgal, el și tot poporul de război care era cu el, precum și toți oamenii viteji.” (Iosua 10:6,7) Deși forțele adunate de Iosua erau redutabile, acțiunile Domnului împotriva amoritilor au fost cele care au adus victoria în bătălie.

„Iar Domnul i-a zis lui Iosua: «Nu te teme de ei, căci i-am dat în mâna ta; niciunul dintre ei nu va ține piept în fața ta.» Iosua a năvălit deci asupra lor pe

neașteptate, după ce mășăluisse toată noaptea de la Gilgal. Astfel, Domnul i-a pus pe fugă în fața lui Israel, i-a ucis într-un măcel mare la Gabaon... Și s-a întâmplat că, pe când fugeau în fața lui Israel, ... Domnul a aruncat asupra lor din cer pietre mari de grindină, ... și au murit. Au murit mai mulți de pietrele de grindină decât au ucis copiii lui Israel cu sabia.” Iosua 10:8-11

Din cele de mai sus deducem următoarele fapte importante: Domnul rânduise ca niciun om dintre amoriți să nu poată sta în picioare în fața lui Iosua. Victoria era asigurată dinainte. Domnul a fost Cel care a pus pe fugă oastea amoriților. În cele din urmă, Domnul a aruncat asupra amoriților pietre mari de grindină, ucigând mai mulți dintre ei decât îi ucisese Israelul cu sabia.

Imaginați-vă condițiile bătăliei. Aceasta nu s-a dat în plină zi. Dimpotrivă, soarele și luna răsărită erau ascunse de norii întunecați de furtună care acopereau zona, aceștia fiind sursa boabelor de grindină. Citim: „Atunci Iosua a vorbit Domnului în ziua în care Domnul i-a dat pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel și a zis în fața lui Israel: «Soare, oprește-te deasupra Gabaonului; și tu, Lună, în Valea Aialonului. Astfel, soarele s-a oprit, iar luna s-a oprit, până când poporul s-a răzbunat pe dușmanii săi.” (Iosua 10:12,13). Ne îndoiim că Iosua cerea soarelui să se oprească literalmente pe cer, deoarece soarele nu putea fi văzut. Cum putem explica atunci aceste versete?

Definiția cuvântului „să stea” ne sugerează răspunsul. *Dicționarul ebraic al lui Strong* definește cuvântul tradus prin „să stea” cu sensul: „a tăcea; ... a se opri; de asemenea, a pieri”. Iosua nu voia ca

soarele să stea pe loc, ci voia ca acesta să tacă sau să înceteze. Adică, voia ca furtuna de grindină cerească să continue , ascunzând soarele până când dușmanul amorit va fi învins complet.

Acea zi nu a fost remarcabilă pentru durata luminii soarelui, ci tocmai din motivul declarat în versetul nostru cheie. A fost remarcabilă prin faptul că Domnul a ascultat glasul unui om și i-a dat lui Israel victoria!

Rahab ascunde iscoadele

***„De îndată ce am auzit aceste lucruri, inimile noastre s-au topit; și nimeni nu a mai avut curaj din cauza voastră, căci Domnul, Dumnezeul vostru, El este Dumnezeu în ceruri de sus și pe pământ de jos.”
Iosua 2:11***

***Versete alese
Iosua 2:1-24; 6:17***

În Rahab găsim o serie de trăsături de caracter intrigante și contradictorii. Desemnată în Scriptură drept prostituată, Rahab a dat dovadă totuși de o mare integritate personală. Era o femeie de cuvânt, dar, în același timp, una dintre cele mai pricepute mincinoase din istoria cunoscută. Era o păgână, străină de legămintele și promisiunile făcute poporului Israel, dar care totuși îl venera pe Dumnezeul lor – Iehova. Auzise de Domnul prin diverse relatări despre favoarea Sa divină față de poporul Israel. Despărțirea Mării Roșii, care avusese loc cu patruzeci de ani înainte, era, evident, încă un subiect de discuție printre locuitorii țării.

Rahab a furnizat informații foarte utile iscoadelor trimise să evalueze situația din Ierihon. Ea le-a spus bărbaților: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, că groaza de voi a căzut asupra noastră și că toți locuitorii țării sunt descurajați din cauza voastră. Căci am auzit cum Domnul a uscat apele Mării Roșii pentru voi când ați ieșit din Egipt și ce ați

făcut celor doi 4 Împărați ai amoritilor care se aflau de cealaltă parte a Iordanului, Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire.” Iosua 2:9,10

Cuvintele Rahabei confirmă Cuvântul Domnului adresat lui Moise: „Astăzi voi începe să pun groaza și frica de voi asupra neamurilor de sub tot cerul, care vor auzi vestea despre voi și vor tremura și vor fi cuprinși de neliniște din cauza voastră.” (Deuteronomul 2:25). Popoarele, inclusiv Ierihonul, se temeau și erau cuprinse de groază față de Israel. În loc să se lase cuprinsă de frică, Rahab a îmbrățișat puterea și măreția singurului Dumnezeu adevărat! Acesta a fost un act de credință din partea ei. Unii cred în Dumnezeu și tremură, în timp ce alții cred în El și se bucură. (Iacov 2:19). Rahab s-a bucurat în credința ei. Scripturile Noului Testament comemorează acest lucru. „Prin credință, Rahab, prostituata, nu a pierit împreună cu cei necredincioși, când i-a primit cu pace pe iscoade.” (Evrei 11:31). Credința ei a dus la fapte în favoarea poporului lui Dumnezeu. „Oare nu a fost și Rahab, prostituata, îndreptățită prin fapte, când i-a primit pe mesageri și i-a trimis pe un alt drum?” Iacov 2:25

Faptele Rahabei au dovedit profunzimea credinței ei, care a motivat acțiunile. Nu a fost o fascinație trecătoare pentru legende sau bârfe ale vremii, ci a fost ceva real. De fapt, credința ei a fost atât de reală, încât Rahaba a fost onorată cu un rol uimitor în planul lui Dumnezeu. „Iosua a cruțat pe Rahaba, prostituata, casa tatălui ei și tot ce avea ea. Astfel, ea locuiește în Israel până în ziua de azi, pentru că i-a ascuns pe mesagerii pe care Iosua i-a trimis să iscodască Ierihonul.” (Iosua 6:25). Totuși, există mult mai mult. Relatarea biblică spune că „Salmon l-

a născut pe Boaz din Rahab, Boaz l-a născut pe Obed din Rut, Obed l-a născut pe Iesse, , iar Iesse l-a născut pe regele David.” Matei 1:5,6

David, împăratul lui Israel, a fost strămoșul Domnului nostru Isus Cristos. Lecția este următoarea: gesturile simple de credință pot aduce rezultate abundente și puternice!

„Așa va fi Cuvântul Meu”

„Așa cum ploaia și zăpada coboară din cer și nu se întorc acolo fără să udă pământul și să-l facă să înmugurească și să înflorească, astfel încât să dea sămânță pentru cel ce seamănă și pâine pentru cel ce mănâncă, așa este și Cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va împlini ceea ce doresc Eu și va atinge scopul pentru care l-am trimis.”
Isaia 55:10,11

Cuvântul lui Dumnezeu ne dezvăluie planul divin pentru împăcarea omenirii blestemată de păcat și pe cale de a pieri. În textul nostru ni se oferă binecuvântata asigurare că scopul lui Dumnezeu nu va eșua, că El va face ca lucrurile rostite prin Cuvântul Său să se împlinească. Aceasta este una dintre lecțiile importante pe care le învățăm atunci când ne familiarizăm pentru prima dată cu planul glorios al lui Dumnezeu. Cât de binecuvântat este să fim astfel asigurați! Ne oferă o temelie solidă pentru credință și ne permite să ne bucurăm de speranța pusă înaintea noastră în Evanghelie.

Textul nostru nu numai că ne mângâie cu asigurarea că Dumnezeu este dispus, din har, și pe deplin capabil să-Și împlinească scopul plin de iubire pe care l-a revelat prin Cuvântul Său, ci și că Cuvântul Său însuși are o funcție de îndeplinit. Și aceasta se va împlini în mod eficient, în conformitate cu scopul divin. Apostolul Pavel ne asigură că Cuvântul lui Dumnezeu este „viu” și „puternic”, mai ascuțit decât o „sabie cu două tăișuri”. (Evrei 4:12). Cuvântul lui

Dumnezeu îi dezvăluie planul. De asemenea, El îl folosește pentru a împlini o mare parte din acesta. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește împlinirea a voinței Sale în inimile și viețile poporului Său consacrat. În acest sens, cât de binecuvântat este să realizăm că, dacă ne supunem fără rezerve influenței Cuvântului divin, vom fi sfințiți prin el și vom deveni „demni să avem parte de moștenirea sfinților în lumină”. Coloseni 1:12

O lampă pentru picioarele noastre

Psalmistul a scris că Cuvântul lui Dumnezeu era o lampă pentru picioarele lui și o lumină pentru calea lui (Psalmul 119:105). Din nou, el a scris: „Învățătura Cuvântului Tău dă lumină, astfel încât chiar și cei simpli pot înțelege” (Psalmul 119:130). Cât de mult avem și noi nevoie de această lumină! Oamenii lumii sunt cuprinși de întuneric, dar prin Cuvântul Său Dumnezeu ne dă lumină: „lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:6). Pavel spune că această lumină a „strălucit în inimile noastre” prin Evanghelie și, deși ne aflăm încă într-o lume întunecată, acum putem vedea calea pe care trebuie să o urmăm.

Lumina este un simbol al cunoașterii, al înțelegerii, și cât de minunată este înțelegerea pe care Domnul ne-a dăruit-o prin Cuvântul Său. Am fost binecuvântați cu cunoașterea planului lui Dumnezeu, atât pentru noi înșine, cât și pentru lume. În călătoria noastră zilnică pe calea îngustă, pașii noștri sunt călăuziți de Cuvânt. Ne putem baza pe îndrumările sale pentru a ne ghida pe calea cea bună — asta dacă suntem sinceri și smeriți în punerea lor în practică. Iacov a scris: „Dacă vreunul dintre voi duce lipsă de înțelepciune, să o ceară de

la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără să reproșeze nimic, și i se va da.” (Iacov 1:5). Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne răspunde la rugăciunile noastre pentru înțelepciune. Dacă căutăm cu sârguință această înțelepciune, calea noastră va deveni „ca lumina strălucitoare, care strălucește din ce în ce mai tare până la ziua desăvârșită.” Proverbele 4:18

Ne hrănim cu Cuvântul

Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat și cu hrana. Acest lucru se datorează faptului că ne hrănește pe fiecare dintre noi ca „creatură nouă” în Cristos Isus (2 Corinteni 5:17). Pe măsură ce ne hrănim cu el, devenim „puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). Prin această hrană spirituală creștem până la statura maturității spirituale în Cristos Isus. Citând din Moise, Isus i-a spus Adversarului: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Matei 4:4; Deuteronomul 8:3

Isus s-a referit la Cuvântul lui Dumnezeu ca la hrană într-una dintre promisiunile Sale adresate celor care veghează cu credincioșie la venirea Sa. El a spus: „Fericiți sunt acei slujitori pe care Domnul, când va veni, îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge, îi va pune să se așeze la masă și va veni să-i slujească.” (Luca 12:37). Cât de bogată a fost ospățul Adevărului de care ne-am bucurat prin împlinirea acestei promisiuni. Este în întregime Cuvântul lui Dumnezeu — acela care a ieșit din gura Sa prin Fiul Său, Isus Cristos.

Ape răcoritoare

Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat și cu apa. Este revigorant, înviorător și dătător de viață. Cât de uscate și de pustii ar fi viețile noastre fără apele revigorante ale Adevărului. Ne bucurăm de asigurarea dată de Domnul că hrana și băutura spirituală vor fi oferite din belșug celor care „flămânzesc și însetează după dreptate”. (Matei 5:6). Isus a promis că aceștia vor fi „săturați”. Acest lucru s-a dovedit a fi adevărat. Cât de revigorant și de sățios a fost Cuvântul Adevărului!

În plus, Cuvântul lui Dumnezeu este reprezentat prin apă datorită efectului său purificator în viețile noastre. Pavel a scris cu privire la faptul că suntem curățiți „prin spălarea cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5:26). Această funcție a Cuvântului lui Dumnezeu a fost prefigurată de apa din ligheanul care se afla în curtea din jurul Cortului de întâlnire al lui Israel. Aici se spălau preoții, iar pentru noi, viitoarea „preoție împărătească”, Cuvântul este un loc de curățire de greșelile și petele trupului nostru căzut. 1 Petru 2:9

O armură de protecție

„Adevărul Lui va fi scutul și pavăza ta”, a scris psalmistul. (Psalmul 91:4). Ca creștini, fiecare dintre noi este un „soldat al lui Isus Cristos”. (2 Timotei 2:3). Duceam „lupta cea bună a credinței”. (1 Timotei 6:12). Soldații au dușmani care luptă împotriva lor, iar dușmanii noștri sunt lumea, trupul și diavolul. Împotriva acestor dușmani, Cuvântul lui Dumnezeu este ca o armură de protecție de necucerit. Satana și puterile nevăzute aliate cu el sunt deosebit de puternice, iar Pavel ne spune că, pentru a „rezista”

împotriva acestora, va trebui să „ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu”. Efeseni 6:11

Pavel identifică fiecare parte a acestei armuri și ne arată cum ne protejează împotriva tuturor „săgeților aprinse ale celui rău” (Efeseni 6:16). Există „coiful mântuirii” (Efeseni 6:17). Acesta reprezintă foarte bine cunoașterea noastră a Adevărului. Este esențial să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a lupta împotriva Adversarului. Când Satana L-a atacat pe Isus în timp ce ieșea din pustie, cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu a fost protecția Lui. Împotriva fiecărei săgeți aprinse a unei ispit, apărarea Domnului a fost: „Este scris” (Matei 4:4, 7, 10). Așa va trebui să fie și în cazul nostru dacă vrem să fim soldați de succes ai lui Isus Cristos.

O altă parte a armurii creștinului este „cota de armură a dreptății” (Efeseni 6:14). Cota de armură din armurile antice era concepută pentru a proteja inima și alte organe vitale. Cuvântul spune: „Păzește-ți inima cu toată sânguința, căci din ea izvorăsc izvoarele vieții.” (Proverbele 4:23). Știm că Domnul nu ne judecă după imperfecțiunile involuntare ale firii noastre căzute, dar Adversarul se străduiește să ne descurajeze în această privință. El ar vrea să ne facă să credem că nu are prea mare rost să încercăm să-L mulțumim pe Domnul, deoarece vom rămâne întotdeauna cu mult sub standardul divin al neprihănirii. Totuși, și în acest sens Cuvântul ne oferă protecție, căci ne asigură de providența plină de iubire a Tatălui nostru Ceresc prin Cristos, că starea noastră de neprihănire, sau îndreptățirea noastră, se află în El și nu în noi înșine. Romani 5:1

Prin urmare, când Adversarul aruncă săgețile sale înflăcărâte de descurajare, acestea nu reușesc să ne rănească, pentru că ne amintim de asigurarea protectoare a Cuvântului care declară: „Cine va aduce acuzații împotriva celor aleși ai lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îi îndreptățește. Cine este cel ce osândește? Cristos este Cel ce a murit, ba mai mult, Cel ce a înviat, Cel care stă chiar la dreapta lui Dumnezeu și care mijlocește pentru noi.” Romani 8:33,34

Pavel menționează „scutul credinței” ca fiind acea parte a armurii creștine menită să stingă toate săgețile aprinse ale lui Satana. (Efeseni 6:16). Este „credința care a fost dată odată sfinților”. (Iuda 1:3). Cu toate acestea, simpla cunoaștere a acestei credințe nu este suficientă . Trebuie să avem, de asemenea, încredere deplină în ea. Astfel, simbolismul „scutului credinței” include și credința noastră în „promisiunile prețioase” ale lui Dumnezeu (2 Petru 1:4). Încrederea deplină în planul și scopul divin, inclusiv în modul în care providența lui Dumnezeu acționează în viețile noastre, ne oferă un bastion de putere împotriva oricăror eforturi pe care Satana le-ar putea face pentru a ne distruge ca Noi Creaturi.

Există, de asemenea, „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. (Efeseni 6:17). Aceasta este partea ofensivă a armurii noastre. Cu ea ne luptăm împotriva dușmanilor noștri, dar nu este o sabie trupească. Niciuna dintre armele războiului nostru, spune Pavel, nu este trupească, ci „puternică prin Dumnezeu pentru a dărâma fortărețele; ... și orice lucru înalt care se înalță împotriva cunoașterii lui Dumnezeu”. 2 Corinteni 10:4,5

Săgețile aprinse ale lui Satan sunt sugestii contrare voinței lui Dumnezeu pentru membrii trupului lui Cristos. Acestea pot părea adesea foarte plauzibile și sunt întotdeauna mai plăcute cărnii decât voința exprimată a lui Dumnezeu. Dacă le acceptăm și ne lăsăm conduși de ele, ele ne provoacă răni grave ca Noi Creaturi. Totuși, dacă mânuim „sabia Duhului” pentru a respinge și a distruge acele sugestii, vom ieși victorioși din fiecare confruntare cu Adversarul.

Călătoria noastră pe calea îngustă este, de asemenea, protejată de Cuvânt. Pavel spune că picioarele noastre sunt „încălțate cu pregătirea Evangheliei păcii” (Efeseni 6:15). Calea creștinului este adesea accidentată și dificilă. Adversarul așează pietre de poticnire peste care am putea cădea. Cuvântul vorbește, de asemenea, despre „capcana vânătorului” (Psalmii 91:3). Protecția picioarelor noastre este denumită „Evanghelia păcii”. Această „ ” indică faptul că una dintre metodele de atac ale lui Satan este aceea de a ne ademeni în certuri carnale și controverse cu cei care s-ar putea opune nouă. O astfel de cale poate fi atrăgătoare pentru trup, dar este o capcană și o piatră de poticnire pentru Noua Ființă. „Fericiți sunt făcătorii de pace”, spune Cuvântul, „căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.” Matei 5:9

Trebuie să ne „încingem coapsele cu adevărul”, spune Pavel (Efeseni 6:14). Funcția unei centuri în vechime poate fi asemănată cu cea a unei curele. Acest lucru sugerează că este un simbol potrivit al slujirii. Calitățile protectoare ale Cuvântului Adevărului depind de faptul că îl păstrăm altruist – în dragoste. Cu alte cuvinte, trebuie să fim slujitori credincioși ai Adevărului cu care am fost

binecuvântați. Nu ne putem bucura de beneficiile ei doar pentru noi înșine, ci trebuie să le folosim cu credincioșie pentru binecuvântarea altora. Altfel, „întreaga armură a lui Dumnezeu” nu va rămâne bine fixată asupra noastră și, mai devreme sau mai târziu, vom cădea în fața dușmanilor noștri.

Slujitori ai Cuvântului lui Dumnezeu

Domnul ne asigură în textul nostru de deschidere că Cuvântul care iese din gura Lui nu se va întoarce la El fără rod. Este important să ne amintim că El își folosește poporul ca slujitori ai Adevărului Său. Dumnezeu nu-și strigă Cuvântul de pe tronul Său din ceruri, ci îl transmite în inimile și mințile poporului Său prin instrumente umane. El i-a inspirat pe profeții din vechime să consemneze planul Său în Vechiul Testament. El l-a călăuzit pe Isus în învățăturile Sale. Duhul Său Sfânt a luminat în mod miraculos mințile apostolilor, astfel încât predicile și scrierile lor să servească la aprofundarea Cuvântului care iese din gura lui Dumnezeu.

Pavel explică că, pe lângă slujitorii Cuvântului inspirați în mod miraculos, Domnul a rânduit și păstori, învățători și evangheliști (Efeseni 4:11). Într-un sens și mai larg, fiecare copil al lui Dumnezeu consacrat este un slujitor al Adevărului Său, căci „Duhul Domnului Dumnezeu” este asupra lor tuturor, ungându-i pentru această slujbă (Isaia 61:1; Luca 4:18; 1 Ioan 2:27). Marele plan al mântuirii, schițat de Cuvântul Său, este împăcarea cu Dumnezeu a rasei umane blestemată de păcat și pe cale de a pieri. Planul este centrat pe Cristos Isus, Răscumpărătorul și Mântuitorul. Pavel a scris că „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine”, și apoi adaugă că, în acest mare proiect, noi

suntem „ambasadori ai lui Cristos”. Pentru a sluji ca ambasadori ai lui Cristos, Domnul ne-a dat „Cuvântul împăcării”. 2 Corinteni 5:19,20

Pilda semănătorului

Este aproape de neînțeles faptul că Dumnezeu ar folosi slujitori atât de fragili și imperfecti ca instrumente pentru împărtășirea Cuvântului Său. Este minunat de liniștitor să ni se spună de către El că Cuvântul Său nu se va întoarce la El fără rod, ci că va împlini ceea ce-I place și va prospera în lucrul pentru care îl trimite. Ne bucurăm de aceasta, dar când, prin autoritatea Sa, proclamăm Cuvântul Său, rezultatele pot părea modeste. De multe ori, într-adevăr, poate părea că nu există deloc rezultate. Cu toate acestea, Cuvântul Său explică și acest lucru pentru încurajarea noastră, arătând că, deși pentru mințile noastre finite eforturile noastre pot părea inutile, Cuvântul Său împlinește totuși scopurile Sale bune.

Această explicație se găsește în pilda lui Isus despre semănător (Matei 13:3-8, 18-23). Sămânța din această parabolă este „Cuvântul Împărăției” sau Cuvântul lui Dumnezeu. Este marele plan al lui Dumnezeu pentru împăcarea a rasei umane cu El. Este planul care își va atinge împlinirea glorioasă când va veni Împărăția Lui și voia Lui se va face pe pământ așa cum se face în ceruri. Cel care seamănă această sămânță îi reprezintă pe toți cei consacrați ai Domnului și pe cei născuți din Duhul. Către aceștia vorbește Dumnezeu, zicând: „Dimineata să-ți semeni sămânța, iar seara să nu-ți ții mâna înapoi; căci nu știi care va prospera, fie aceasta, fie aceea, sau dacă amândouă vor fi la fel de bune.” Eclesiastul 11:6

În pildă, o parte din sămânța semănată cade lângă drum, iar păsările o iau; o parte cade pe pământ pietros, unde solul este superficial; o parte cade printre spini; iar o parte cade pe pământ bun. Numai cea care cade pe pământul bun aduce „rod” până la maturitate. Când vestim Adevărul și aparent nu există rezultate, dacă ne amintim de această parabolă, nu ne vom descuraja. Ea arată că Isus știa dinainte că o mare parte din eforturile poporului Său vor părea în zadar.

Cu toate acestea, este adevărat că, deși eforturile noastre par adesea irosite, Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la El fără rod. El nu are nevoie de ajutorul nostru pentru a-Și răspândi Cuvântul. El ne-a dat acest privilegiu pentru ca, prin folosirea lui cu credincioșie, noi înșine să fim îmbogățiți și întăriți spiritual. Profetul a scris: „Unul dă cu mână largă și se îmbogățește și mai mult; altul se ferește să dea, dar ajunge la sărăcie.” (Proverbele 11:24). Dumnezeu dorește ca noi să împrăștiem semințele Adevărului pentru ca puterile sale dătătoare de viață să crească în propriile noastre vieți, indiferent de modul în care ar putea fi primite de alții. Acesta este modul în care Dumnezeu face din Cuvântul Adevărului cea mai mare binecuvântare pentru noi.

Dacă suntem ascultători de căile Lui, putem fi siguri că Cuvântul Său, atunci când îl vestim altora, nu se va întoarce la El fără rod. Așa cum se menționează în pildă, o mare parte din sămânța pe care o semănăm cade pe marginea drumului; adică, oamenii nu înțeleg ceea ce le spunem. Chiar și așa, totuși, primim o binecuvântare. Spunând Adevărul altora, acesta devine mai puternic în propriile noastre vieți. Prin ascultarea de Cuvânt, inclusiv de

instrucțiunile Domnului de a vesti Evanghelia „pentru mărturia lui Isus”, suntem pregătiți să trăim și să domnim împreună cu Cristos. Apocalipsa 20:4

Când semănăm sămânța Adevărului, o parte cade pe pământ pietros. Pilda indică faptul că aceasta îi reprezintă pe cei care ascultă Cuvântul cu bucurie, dar nu pot suporta ostilitatea și persecuția care decurg din susținerea lui. Ei primesc bucurie din Adevăr, chiar dacă doar temporar, iar aceasta este o binecuvântare pentru ei. Deși nu sunt pregătiți să-și dăruiască pe deplin inimile Domnului în timpul prezent, își amintesc de el cu bucurie și, în veacul viitor, vor fi gata să pășească pe „calea sfințeniei”. Isaia 35:8

Există, de asemenea, cei care ascultă Cuvântul Adevărului, se bucură de el, fac progrese pentru o vreme, dar permit grijilor acestei vieți și înșelăciunii bogățiilor să le sufoce viața spirituală. Cuvântul a fost foarte eficient în inimile lor până când au permis circumstanțelor vieții să ia locul influenței sale sfinte. Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr puternic, dar El nu-l folosește pentru a constrânge mințile poporului Său. Prin exercitarea liberului arbitru al celor care acceptă Cuvântul Său, Domnul le pune la încercare fidelitatea față de El și față de legile Sale de dreptate.

În cele din urmă, sunt cei care ascultă Cuvântul, în cazul cărora Adevărul cade pe „pământ bun”. Aceștia nu numai că răspund la mesaj, ci continuă să progreseze în creșterea spirituală, aducând roadă „cu stăruință”. (Luca 8:15) Creșterea și rodirea acestora depind de aplicarea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu. Această lucrare zilnică de rodire în inimile, mințile, cuvintele și faptele celor consacrați

este, prin urmare, realizată și de Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.

Nu putem păstra Adevărul doar pentru noi înșine și să ne așteptăm să primim toate beneficiile bogate pe care le conține pentru noi. Ne hrănim cu Cuvântul pe măsură ce îl împărtășim altora. Suntem înviorați de el pe măsură ce căutăm să-i „udăm” pe ceilalți. Puterea curățitoare a Adevărului în propriile noastre vieți este mai eficientă pe măsură ce ne îndemnăm unii pe alții „la iubire și la fapte bune”. (Evrei 10:24). Apărarea Adevărului împotriva atacurilor diversilor dușmani ai Noii Creaturi este întărită în mare măsură pe măsură ce, împreună, „luptăm cu stăruință pentru credința care a fost dată odată sfinților”. Iuda 1:3

„Nebunia propovăduirii”

Pavel vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu care se împlinește prin „nebunia propovăduirii”. (1 Corinteni 1:21) Această propovăduire nu se limitează la ținerea de prelegeri de la amvon. Toți copiii credincioși și consacrați ai lui Dumnezeu participă la ea în măsura în care permit Cuvântului să radieze din buzele și din viața lor. Din punct de vedere uman, ar putea părea o nebunie ca o lucrare atât de puternică să poată fi realizată într-un mod aparent atât de ineficient. Motivul pentru care acest lucru este posibil este că Dumnezeu dă „creșterea”. 1 Corinteni 3:6

Lucrarea lui Dumnezeu în pregătirea pentru împărăție este descrisă simbolic în Isaia 51:16 – „ca să pot să sădesc cerurile și să pun temeliiile pământului”. „Temeliile pământului” la care se face referire aici reprezintă faza pământească a împărăției lui Cristos, sub conducerea vrednicilor din

vechime, care au înviat. Ei au fost pregătiți pentru această poziție de onoare prin ascultarea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum le-a fost făcut cunoscut în veacurile trecute. „Cerurile” simbolizează faza spirituală a împărăției, alcătuită din Isus și biserica Sa. Încă de la Cincizecime, și aceștia au fost pregătiți pentru pozițiile lor de glorie prin ascultarea de voia lui Dumnezeu, așa cum a fost exprimată prin Cuvântul Său.

Isus a spus în consacrarea față de Tatăl Său: „Iată, vin (în cartea aceasta este scris despre Mine), ca să fac voia Ta, Dumnezeule.” (Evrei 10:7; Psalmii 40:7). Credințioșii Sa față de acest legământ L-a făcut vrednic să fie Regele regilor și Domnul domnilor. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu consemnat de profeți a fost cel care L-a pregătit și L-a sfințit pe Domnul, deosebindu-L pentru poziția sfântă și onorabilă pe care o ocupă la „dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3:1; Evrei 12:2). În numele urmașilor Săi, Isus S-a rugat: „Sfintește-i prin adevărul Tău”, și apoi a adăugat: „Cuvântul Tău este adevărul.” Ioan 17:17

Pentru ca Cuvântul Adevărului să împlinească acest scop divin în zidirea cerurilor noi, el trebuie transmis de la unul la altul dintre oamenii săi devotați. Dumnezeu nu-l inscripționează pe ceruri, unde toți l-ar putea citi. El l-a dat profeților, lui Isus și apostolilor, prin puterea Duhului Său, iar noi îl primim de la ei și continuăm să-l transmitem unul altuia. Aceasta fiind rânduiala Domnului, înțelegem pe deplin puterea afirmației lui Dumnezeu, când, prin profet, El a spus: „ , am pus cuvintele Mele în gura ta și te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să pot să întind cerurile, să pun temeliiile pământului și să spun Sionului: «Tu ești poporul Meu»”. Isaia 51:16

Trebuie, de asemenea, să avem Cuvântul în inimile noastre, dar acesta nu trebuie să rămână ascuns acolo. Dacă vrem ca el să fie cu adevărat eficient în viețile noastre, trebuie să fie și pe buzele noastre. Așa a fost cu Isus, care este reprezentat profetic spunând: „Am propovăduit dreptatea în marea adunare; iată, nu mi-am ținut buzele în frâu; Doamne, Tu știi. Nu Ți-am ascuns dreptatea în inima mea; am vestit credincioșia Ta și mântuirea Ta; nu am tănuit bunătatea Ta și adevărul Tău înaintea marii adunări.” Psalmii 40:9,10

Este un gând care ne umilește să realizăm că Cuvântul lui Dumnezeu, despre care El declară că nu se va întoarce la El fără rod, poate fi comunicat prin noi și va fi, dacă suntem credincioși misiunii care ne-a fost încredințată prin ungerea Duhului. Cât de liniștitor este să știm că, chiar dacă eforturile noastre sunt slabe și vorbim cu limbi bâlbâite, Cuvântul va împlini voia Domnului. Isaia 28:11

Foarte curând, lucrarea veacului prezent va fi încheiată cu succes. Poate că acum nu suntem în măsură să vedem exact ce a realizat partea noastră în această muncă a iubirii, dar dincolo de vâl vom descoperi că Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de buzele noastre imperfecte, a contribuit cu ceva la efortul de ansamblu, că cuvintele pe care le-am rostit pentru a-L slăvi pe Dumnezeul nostru au fost binecuvântate de El pentru întărirea celorlalți pe calea îngustă și pentru îmbogățirea vieții lor spirituale.

Același Cuvânt, în timp ce a fost comunicat pentru adunarea și zidirea Bisericii, a servit drept mărturie

pentru lume (Matei 24:14). În acest fel, el împlinește, de asemenea, voia lui Dumnezeu. Uneori s-ar putea să credem că eforturile noastre sunt în zadar, dar asta se întâmplă doar pentru că nu realizăm întotdeauna că căile Domnului sunt mai înalte decât căile noastre, iar gândurile Lui mai înalte decât gândurile noastre (Isaia 55:8, 9). Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este propovăduit de noi și prin autoritatea Lui, s-ar putea să nu împlinească ceea ce ne-am dori noi să vedem, dar putem fi siguri că va împlini ceea ce Îi place Lui. În aceasta ne putem bucura. Pe baza acestei asigurări, să ne străduim să ne golim din ce în ce mai mult de noi înșine și să ne umplem cu Cuvântul Lui. Să ne umple atât de mult încât să se revarsă din inimile și buzele noastre spre binecuvântarea altora și spre slava lui Dumnezeu.